

De drog sig snopet undan en bit åt andra hållet.
Bea vände ryggen åt dem och pratade tyst. De hörde
inte ett ord. Men det blev ändå lite pinsamt att inte
säga något, som om de tjuvlyssnade då.

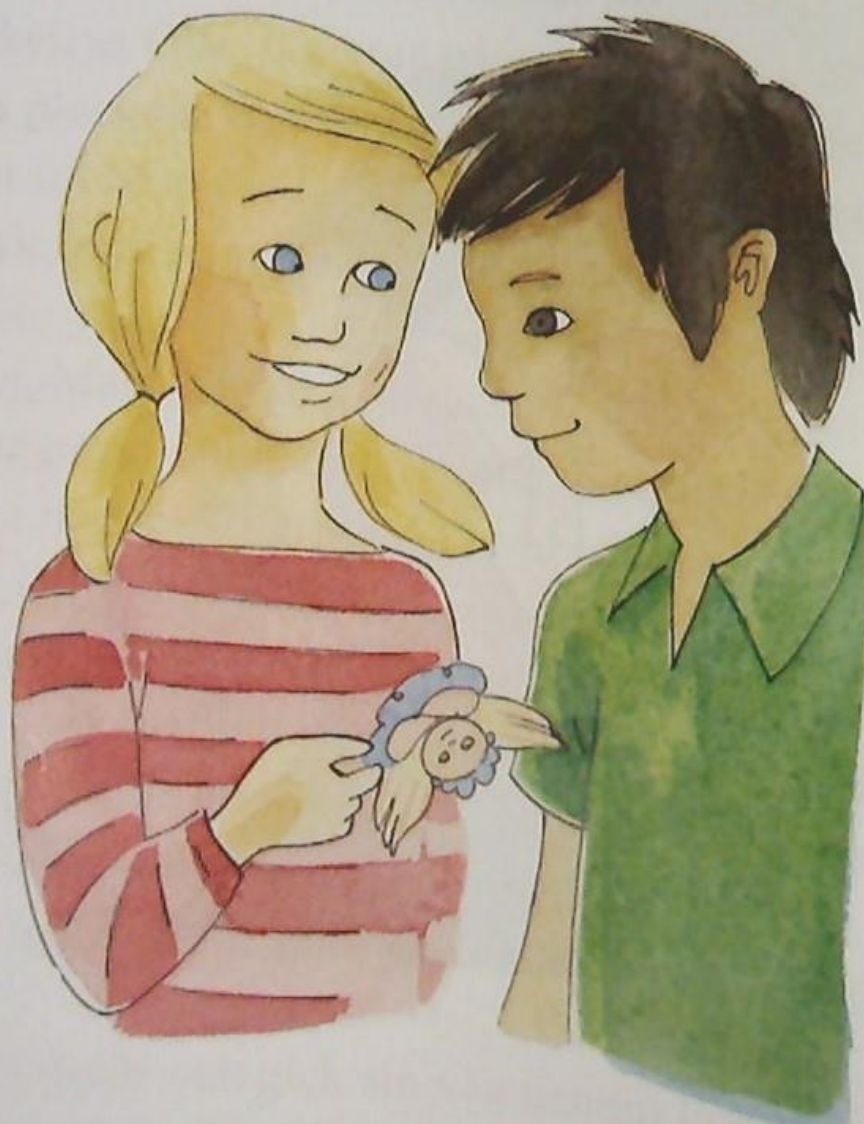

– Hade du några hål då? frågade Cesar till slut.

– Hål?

– Hos tandläkaren.

Asta skakade på huvudet.
Hon drog fram glitterängeln
och visade den.

– Man får välja ur asken även om man har hål, sa Cesar. Jag trodde att det var därför man skulle borsta tänderna. Sedan hade jag ett hål en gång. Jag blev jätteledsen. Men jag fick välja ett märke ändå. Asta funderade på det ett tag.

– Så då kan man sluta borsta tänderna då? Då skrattade Cesar för första gången på evigheter, kändes det som. Det gjorde Asta glad.

– Undrar varför alla änglar är bebisar, sa Cesar. Om man ska ha en skyddsängel som försvar vill man väl ha något tuffare än en bebis.

Det var det här Asta gillade bäst med Cesar: att han tänkte en massa knäppa tankar och sa dem rakt ut. Utan att fundera det minsta på om det lät konstigt. Hon öppnade munnen för att svara, men just då kom Bea tillbaka.

– Maja erkände att det var hon som tog nallen, sa Bea. För att vi skulle komma igång direkt, liksom.

– Men? sa Cesar.

– Men hon har inte kvar Maj-Björn längre. Hon satte den vid en busshållplats. Vi är tillbaka där vi började. Och Maj-Björn kan vara precis var som helst.